

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Ing. V. K.**
bytem Ř.
zastoupen Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou, advokátkou
sídlem Muchova 9/223, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti: **Mgr. M. K.**
bytem P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2017 č. j. MHMP 93335/2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2017 č. j. MHMP 93335/2017, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen výrok II. rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, odboru občanskosprávního (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 11. 2016 č. j. R501/2016/OOS/DYT P10-102690/2016. Tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 20. 3. 2016 v době kolem 18 hod. v P. v prostoru mezi otevřeným pravým křídlem a pevným rámem hlavních vchodových dveří domu fyzicky napadl Mgr. M. K., a to tak, že do ní silou oběma rukama strčil, a to do místa v oblasti ramen, načež napadená začala padat na roh zábradlí. Za tento přestupek mu byla podle ust. § 11 odst. 1 a ust. § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Rozhodnutím žalovaného byl dále podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušen výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 11. 2016 č. j. R501/2016/OOS/DYT P10-102690/2016 a řízení ve věci přestupku Mgr. M. K. (dále též „bývalá manželka“ či „napadená“) proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích bylo zastaveno. Jmenovaná se daného přestupku měla dopustit tím, že dne 21. 3. 2016 v době od 10:02 do 11:23 hod. v Praze 10, V Zatočce 1/42, oznámila na Policii ČR, MO Strašnice napadení ze strany žalobce, který ji měl dne 20. 3. 2016 v době kolem 18 hod. v P. v prostoru mezi otevřeným pravým křídlem a pevným rámem hlavních vchodových dveří domu fyzicky napadnout několika údery pěstí do pravé části obličeje, za což jí podle ust. § 11 odst. 1 a ust. § 49 odst. 2 zákona o přestupcích byla rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále jí byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu. Poukázal na to, že řízení je již od počátku zatíženo vadou spočívající v tom, že v oznámení a předvolání ze dne 4. 5. 2016 je uvedeno, že do paní K. silou oběma rukama strčil, a to do místa v oblasti ramen, načež napadená začala padat na roh zábradlí, avšak podle podkladů pro zahájení řízení byl obviněn z toho, že svou bývalou manželku uhodil pěstí do obličeje. Tato vada dle něj prostupuje celým řízením, neobstojí proto závěr žalovaného, že podkladem pro zahájení správního řízení o přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích byly poznatky získané před zahájením řízení ze svědkyně podaného vysvětlení ze dne 2. 5. 2016. Podle žalobce bylo podnětem pro zahájení správního řízení z moci úřední paní K. učiněné nepravdivé obvinění z přestupku, přičemž jednání, kterým se ho měl dopustit, bylo popisováno zcela odlišně. Dále shrnul tvrzení napadené a poukázal na to, že je všeobecně známo, že lékař při vyšetření uvede skutečnosti, které mu pacient sdělí jako důvod, proč žádá vyšetření či ošetření, tedy lékař prvotně uvede subjektivní pocity pacienta. Konstatoval, že lékařská zpráva MUDr. G. S. ze dne 21. 3. 2016 nehovoří o tom, že by si napadená stěžovala na to, že by byla strčena oběma rukama do oblasti ramen, resp. že by v této oblasti cítila nějakou bolest, měla tam modřinu či podlitinu. Dále zdůraznil, že jeho bývalá manželka nikdy neuvedla, že by ji strčil oběma rukama do oblasti ramen, naopak při jednání před správním orgánem dne 25. 5. 2016 trvala na své výpovědi tak, jak ji učinila před policejním orgánem. Žalobce také namítal, že paní K. a svědkyně, paní M. Š., jsou sousedky z jednoho vchodu domu, pravidelně se navštěvují, což je mu známo od jeho dcery. Podle něj se pravděpodobně domluvily na tom, co bude svědkyně vypovídat, ta však od začátku popisovala proběhlý konflikt jinak než napadená. Podotkl také, že svědkyně byla vyslechnuta až dne 2. 5. 2016, zatímco k posuzovanému jednání došlo dne 20. 3. 2016, z neznámých důvodů nedošlo k jejímu výslechu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

bezprostředně poté, co ji paní K. označila za osobu, která byla jejímu údajnému napadení přítomna. Upozornil na rozpory mezi podáním vysvětlení svědkyně ze dne 2. 5. 2016 a její výpovědi ze dne 25. 5. 2016, zejména v otázce vzdálenosti a úhlu pozorování, doby, od které konflikt sledovala, zda jí a jak bránilo ve výhledu tělo žalobce. Uvedl, že výpověď svědkyně neodpovídala a nepodporovala verzi paní K. Dále poukázal na to, že je pravák, není tedy možné, aby svou bývalou manželku udeřil do pravé části tváře a zároveň pravou stranou těla a pravou rukou přidržoval domovní dveře, které před ním zavírala zevnitř domu. Připomněl výsledky ohledání na místě přestupku, při kterém bylo zjištěno, že vchodové dveře do domu jsou velmi těžké a samy se zavírají, k jejich otevření a udržení je potřeba vynaložit větší sílu. Nepotvrdilo se tak dle něj tvrzení svědkyně, že by paní K. držela dveře jednou rukou, ani žalobce nemohl v jeden moment držet dveře tak, aby se nezavřely, když je před ním bývalá manželka současně zavírala, a zároveň ji oběma rukama strčil do oblasti ramen, když ustupovala za dveře. Namítal, že v tomto směru žalovaný ani správní orgán prvního stupně neučinily žádná zjištění. Za ničím nepodloženou domněnku žalovaného považoval závěr, že skutečnost, že žalobce stál ke svědkyni zády, neznemožnila svědkyni poznat, že do své bývalé manželky strčil oběma rukama. Dodal, že svědkyně navíc pokaždé uvedla odlišnou vzdálenost, ze které konflikt pozorovala, a popisovala něco jiného, než na policii oznámila paní K. Za nezákonné považoval, že se správní orgány zabývají něčím, co jeho bývalá manželka neoznámila, ačkoli je zjevné, že pokud by došlo ke strčení do oblasti ramen, policii by to sdělila. Pozastavoval se nad tím, že správní orgány řeší jako přestupek něco, z čeho ho paní K. nikdy žalobce neobvinila. Dále konstatoval, že na místě samém svědkyni viděla pouze napadená, dle něj se tam nenacházela ani svědkyně, ani její pes, pokud by na místě byli, paní K. by to oznámila již na počátku při podání vysvětlení. Pokud by se pes svědkyně rozběhl za jeho dcerou do domu, musel by si ho všimnout, neboť dcera již byla uvnitř a pes by musel proběhnout kolem něj. Popřel, že by svědkyně volala na svého psa a že by žalobce okřikla, na místě tudíž nebyla. Trval na tom, že paní Š. měla zájem na výsledku řízení, s jeho bývalou manželkou jsou kamarádky, usuzoval tak i z toho, že vypověděla něco jiného než paní K. Napadené rozhodnutí měl za nezákonné a ve své podstatě nesmyslné, jeho bývalá manželka nikdy svou výpověď nezměnila, trvala na tom, že byla napadena pěstmi do obličeje, první zmínka o strkání se objevila až o mnoho dní později, kdy bylo zřejmé, že verze o úderech pěstí do obličeje by neprošla. Obvinění tak vycházelo pouze od svědkyně, která je s paní K. ve velmi úzkém a přátelském vztahu. Za absurdní považoval, že se správní orgány verzi napadené nezabývaly, projednaly verzi svědkyně, aniž by prokázaly, že byla na místě konfliktu. Žalobce trval na tom, že přestupek nespáchal, naopak paní K. se dopustila nepravdivého obvinění, motivem jejího jednání byla snaha udělat z žalobce násilníka, aby byl ještě více omezován jeho styk s dcerou.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nebyl legitimován k podání žaloby do výroku I. napadeného rozhodnutí, s odkazem na ust. § 65 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), konstatoval, že výrokem I. napadeného rozhodnutí nebylo žádným způsobem zasaženo do práv a povinností žalobce, neboť jím bylo rozhodnuto o zastavení řízení o přestupku paní K., nepřísluší mu tedy domáhat se přezkumu tohoto výroku rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v části, v níž se týká výroku I. napadeného rozhodnutí odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Dále podotkl, že žalobní námitky jsou prostým opisem odvolání, které bylo řádně vypořádáno v napadeném rozhodnutí. Úsudek o vadě řízení, absurdnosti a nezákonnosti rozhodnutí podle žalovaného vycházel ze zmatení či nepochopení právních pojmů a právních skutečností provázejících řízení nebo v řízení o přestupku samotném. Dodal, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zaměňuje význam podkladů pro zahájení řízení podle ust. § 67 odst. 2 zákona o přestupcích s významem podkladů pro vydání rozhodnutí podle ust. § 50 správního řádu, právním účinkům podání vysvětlení podle ust. § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, přisuzuje právní účinky oznámení o zahájení řízení podle ust. § 46 odst. 1 správního řádu, předkládá námitky, které se navzájem vyvracejí, obhájí se ze skutku, který mu nebyl prokázán a napadené rozhodnutí ani neobsahuje výrok o něm. Také uvedl, že paní K. dne 21. 3. 2016 oznámila na policii, že ji měl žalobce uhodit pěstí do obličeje, s tímto podezřením ze spáchání přestupku postoupila policie věc správnímu orgánu, který v rámci postupu před zahájením řízení předvolal jako svědkyni paní Š., která při podání vysvětlení dne 2. 5. 2016 sdělila, že žalobce strčil do paní K. oběma rukama do místa na úrovni ramen. Na základě získaných poznatků bylo zahájeno řízení o přestupku proti občanskému soužití z moci úřední, skutek byl vymezen v duchu vysvětlení podaného svědkyní, současně bylo zahájeno řízení o přestupku proti občanskému soužití s paní K., ta se ho měla dopustit tím, že měla žalobce nepravdivě obvinít. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že správní orgán není v řízení vázán prvotním oznámením ze dne 21. 3. 2016, oznámení je jedním z podkladů pro zahájení řízení, po vyhodnocení obsahu všech podkladů bylo zahájeno řízení o přestupku z moci úřední tak, jak je popsáno výše. Dále poukázal na to, že skutková podstata přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích je vymezena typickými znaky, v tomto případě „jiným hrubým jednáním,“ konkrétní způsoby jejího naplnění zákonodárce nestanovil, je tak na správním orgánu zjistit, zda a jakým konkrétním jednáním k přestupku došlo, a to v souladu se zásadou materiální pravdy, zásadou vyšetřovací a zásadou volného hodnocení důkazů. Správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení řízení řádně vymezil skutek, který bude v řízení projednáván, do oznámení promítl i své dosavadní poznatky. Žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002 sp. zn. II. ÚS 143/02. Trval také na tom, že existence úzkého přátelského vztahu mezi paní K. a svědkyní nebyla prokázána, jednalo se o osamocené tvrzení žalobce, které nemá oporu ve spisovém materiálu a které nebyl ani on sám schopen doložit. Upozornil na to, že i žalobce poukázal na to, že svědkyně vypovídala jinak než paní K., nadto v její neprospěch, žalovaný odmítl, že by takové okolnosti vyvolávaly důvodné pochybnosti o věrohodnosti její výpovědi. Dále považoval za nepravděpodobné, že by svědkyně na místě konfliktu nebyla a že by si ji žalobce nevšiml. I kdyby ji však neviděl, nejedná se dle žalovaného o podstatnou okolnost. Žalobcem namítané rozpory ve výpovědi svědkyně neměl za významné, rozdíly v uváděné vzdálenosti, ze kterých svědkyně incident sledovala, nesvědčí o jejím nepřesném vnímání. Žalovaný nepochyboval o tom, že svědkyně událost pozorovala v postavení čelem proti domu za zády žalobce ze vzdálenosti 3-5 metrů, toto vymezení považoval za dostatečné, aby bylo možné konstatovat, že svědkyně konflikt viděla z bezprostřední blízkosti. Konstatoval, že odůvodnil, proč shledal výpověď paní Š. věrohodnou. Dále uvedl, že opatřil pro řízení všechny reálně proveditelné důkazy pro zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bylo prokázáno, že žalobce svou bývalou manželku napadl a že ona naopak konflikt při podání vysvětlení na policii dne 21. 3. 2016 zveličila, přičemž byla motivována snahou ztížit žalobci pozici v soudním sporu o opatrovnictví jejich společné dcery. Žalovaný i správní orgán prvního stupně se jednáním paní K. dostatečně zabývaly, správní orgán prvního stupně ho posoudil jako protiprávní, následně žalovaný řízení o přestupku proti občanskému soužití vedené proti paní K. zastavil. Žalovaný trval na tom, že správní orgány nepochybily, proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

5. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 21. 11. 2019 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha venkov – JIH, obvodního oddělení Říčany o podání vysvětlení ze dne 20. 3. 2016 č. j. KRPS-100248-1/ČJ-2016-011416, úřední záznam Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha IV, vnější služby, místního oddělení Strašnice o podání vysvětlení ze dne 21. 3. 2016 č. j. KRPA-111033-1/PŘ-2016-001420, oznámení přestupku ze dne 4. 4. 2016 č. j. KRPA-111033-6/PŘ-2016-001420, záznam správního orgánu prvního stupně o podaném vysvětlení ze dne 2. 5. 2016 č. j. R501/2016/OOS/DYT, oznámení a předvolání správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 5. 2016 č. j. R501/2016/OOS/DYT, protokol o ústním jednání ze dne 25. 5. 2016, protokol o ohledání na místě ze dne 29. 6. 2016, protokol o ústním jednání ze dne 24. 8. 2016, protokol o ústním jednání ze dne 5. 10. 2016, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 11. 2016 č. j. R501/2016/OOS/DYT P10-102690/2016, odvolání žalobce ze dne 7. 12. 2016, odvolání paní K. ze dne 8. 12. 2016, rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2017 č. j. MHMP 93335/2017.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 21. 3. 2016 paní K. na policii (na místním oddělení Strašnice) oznámila, že ji žalobce dne 20. 3. 2016 před jejím domem napadl tak, že ji udeřil pěstí ruky do obličeje, přesně nevěděla, kolik úderů jí dal. Uvedla, že došlo k hádce, která vyústila ve fyzické napadení, označila svědkyni tohoto konfliktu, a sice paní M. Š. Dále sdělila, že nebyla zraněna, na základě poučení se téhož dne dostavila k lékařskému vyšetření, dle lékařské zprávy MUDr. G. S. byl obličej paní K. bez otoku, bez hematomu, pouze byla konstatována mírná citlivost pravého jařmového oblouku. Dne 4. 4. 2016 Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha IV, vnější služba, místní oddělení Strašnice, oznámila přestupek žalobce Úřadu Městské části Praha 10 (oznámení č. j. KRPA-111033-6/PŘ-2016-001420). Správní orgán prvního stupně předvolal k podání vysvětlení svědkyni, paní M. Š., dle záznamu o podaném vysvětlení ze dne 2. 5. 2016 č. j. R501/2016/OOS/DYT svědkyně uvedla, že přijela autem k domu a zaslechla hádku dvou lidí, zjistila, o koho šlo, její pes se rozběhl k dceři paní K. a žalobce, takže svědkyně byla nucena se přiblížit. Žalobce k ní stál zády, paní K. držela otevřené dveře, viděla, že žalobce strčil paní K. oběma rukama do místa na úrovni ramen, napadená neupadla jen díky tomu, že se držela dveří, začala padat dozadu na roh zábradlí. Svědkyně vykřikla, a když viděla, že konflikt nebude pokračovat, začala odcházet. Písemností ze dne 4. 5. 2016 správní orgán prvního stupně oznámil zahájení řízení ohledně přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 20. 3. 2016 před domem fyzicky napadl svou bývalou manželku tak, že do ní silou oběma rukama strčil, a to do místa v oblasti ramen, načež napadená začala padat na roh zábradlí, a ohledně přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měla paní K. dopustit tím, že dne 21. 3. 2016 oznámila na policii napadení ze strany žalobce, který ji měl napadnout

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

několika údery pěstí do obličeje (oznámení a předvolání ze dne 4. 5. 2016 č. j. R5001/2016/OOS/DYT). Dne 25. 5. 2016 proběhlo ve věci ústní jednání, kterého se zúčastnili oba obvinění a svědkyně. Z protokolu o tomto ústním jednání vyplývá, že žalobce uvedl, že došlo ke slovnímu incidentu, který skončil tím, že na něj paní K. natlačila dveře, on se lekl, dostal vztek a dveře razantně otevřel, jeho bývalá manželka proto musela ustoupit až za dveře, ke stěně. Poté odešel do prostoru před dům, paní K. předvedla pády na zem a křičela, že byla napadena. Navrhl, aby bylo provedeno místní šetření ohledně prostoru dveří, kde mělo k incidentu dojít. Poukázal na špatnou srážlivost krve své bývalé manželky, pokud by ji napadl, muselo by to na ní být vidět. Svědkyni na místě neviděl. Paní K. uvedla, že jednou rukou držela dveře, hádala se s žalobcem, který se rozčílil a vhrnul se na ni, dal jí ránu pěstí do obličeje, na pravou tvář, byla v šoku, špatnou srážlivostí krve netrpí. Také ona navrhla provedení místního šetření. Svědkyně správnímu orgánu prvního stupně sdělila, že přijela autem k domu, kde bydlí, měla s sebou psa, slyšela hádku dvou lidí, nechtěla kolem nich projít, ale její pes zahlédl dceru hádajících se bývalých manželů a rozběhl se za ní. Musela tedy jít směrem ke vchodu, žalobce, který k ní stál zády, strčil do paní K. oběma rukama v úrovni ramen, jako by ji od sebe odstrčil. Napadená vykřikla, svědkyně zvolala: „*Co to děláte, nechte toho.*“ Neviděla, že by paní K. byla udeřena pěstmi. Při ohledání na místě dne 29. 6. 2016 bylo zjištěno, že dveře, u kterých došlo ke konfliktu, jsou dvoukřídlé, jejich pravé křídlo se otevírá, k zábradlí je od otevřených dveří vzdálenost 40 cm, dveře jsou poměrně těžké, je třeba vynaložit větší sílu k jejich otevření, ke strkání v daném prostoru však mohlo dojít. Ve věci proběhla další dvě ústní jednání, a to dne 24. 8. 2016 a dne 5. 10. 2016.

9. Následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 11. 2016 č. j. R501/2016/OOS/DYT P10-102690/2016. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 20. 3. 2016 v době kolem 18 hod. v P. v prostoru mezi otevřeným pravým křídlem a pevným rámem hlavních vchodových dveří domu fyzicky napadl Mgr. M. K., a to tak, že do ní silou oběma rukama strčil, a to do místa v oblasti ramen, načež napadená začala padat na roh zábradlí. Za tento přestupek mu byla podle ust. § 11 odst. 1 a ust. § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Mgr. M. K. byla uznána vinnou z přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 21. 3. 2016 v době od 10:02 hod. do 11:23 hod. v Praze 10, V Zatočce 1/42, oznámila na Policii ČR, MO Strašnice napadení ze strany žalobce, který ji měl dne 20. 3. 2016 v době kolem 18 hod. v P. v prostoru mezi otevřeným pravým křídlem a pevným rámem hlavních vchodových dveří domu fyzicky napadnout několika údery pěstí do pravé části obličeje, za což jí byla podle ust. § 11 odst. 1 a ust. § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále jí byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Jak žalobce, tak paní K. podali proti danému rozhodnutí odvolání. Žalovaný vydal dne 19. 1. 2017 rozhodnutí č. j. MHMP 93335/2017, kterým podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zastavil řízení ve věci přestupku paní K. a zamítl odvolání žalobce a výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který se ho týkal (výrok II.), potvrdil.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

11. Podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2016 *přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrůžováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.*
12. Podle ust. § 49 odst. 2 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2016 *za přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu do 5 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. b) až e) pokutu do 20 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. c) lze spolu s pokutou uložit zákaz pobytu.*
13. S ohledem na to, že žalobce podanou žalobou brojil i proti výroku I. napadeného rozhodnutí, který se týkal zastavení řízení o přestupku paní K., a vzhledem k vyjádření žalovaného, že žalobce nebyl legitimován k podání žaloby do výroku I. napadeného rozhodnutí, zabýval se Městský soud v Praze nejprve tím, zda byl žalobce oprávněn podat žalobu i proti danému výroku. Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.* Výrokem I. napadeného rozhodnutí nebyla zakládána, měněna, rušena nebo závazně určena práva nebo povinnosti žalobce, bylo jím rozhodnuto o zastavení řízení o přestupku vedeného proti Mgr. M. K. Soud k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012 č. j. 7 As 66/2012-42, ve kterém se uvádí: *„Je tedy nepochybné, že předmětem soudního přezkumu v tomto případě není výrok rozhodnutí žalovaného o zastavení přestupkového řízení, neboť ten je – byť implicitně – výrokem o vině, přesněji řečeno výrokem, z něhož plyne, že vina obviněného z přestupku nebyla v přestupkovém řízení shledána. Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. je dána žalobní legitimace pouze u toho, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Výrokem č. II. správního rozhodnutí však nebylo žádným způsobem zasaženo do práv nebo povinností D. B., neboť jím bylo rozhodnuto o zastavení přestupkového řízení vedeného proti Dr. Ing. L. M. Stěžovatelce proto nepřislouží domáhat se přezkumu tohoto výroku rozhodnutí.“* Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. tedy dle názoru Městského soudu v Praze nebyl žalobce oprávněn podat žalobu do výroku I. napadeného rozhodnutí. V úvahu by mohla přicházet žalobní legitimace žalobce podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s., podle kterého *žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.* K tomu Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016 č. j. 9 As 101/2015-53: *„Žalobci aktivně legitimovaní podle § 65 odst. 2 s. ř. s. jsou omezeni v rozsahu a důvodech, z nichž mohou napadat rozhodnutí správního orgánu. Toto omezení je definováno jako „práva, která jemu (žalobci) přísluší“. Vzhledem k tomu, že takovému žalobci nenáleží hmotná práva, je oprávněn namítat toliko porušení svých procesních práv. K tomu, o jaká práva jde, se judikatura správních soudů opakovaně vyjadřovala. Tradičně jsou za taková práva považována procesní práva účastníka řízení, tedy například právo navrhnout provedení důkazů správnímu orgánu, právo seznamovat se s provedenými důkazy a právo činit v průběhu správního řízení vůči správnímu orgánu a jeho postupu vyjádření. Vedle těchto „klasických“ procesních práv náleží do této kategorie i práva další jako je právo na to, aby správní orgán zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, právo na to, aby rozhodnutí správního*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

orgánu vycházelo ze skutkového stavu, který má oporu ve spisech. Rovněž jim přísluší právo na to, aby se správní orgány řádně vypořádaly se žalobcem uplatněnými námitkami i odvolacími důvody. Naopak tito žalobci nejsou oprávněni vznášet námitky do nesprávného hmotněprávního posouzení věci.“ Soud uzavírá, že vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě mimo jiné namítal, že si správní orgán neopatřil dostatečné podklady a nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav věci, byl žalobce ve vztahu k výroku I. napadeného rozhodnutí aktivně legitimován k podání žaloby podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s.

14. K námitce žalobce, že řízení bylo od samého počátku zatíženo vadou spočívající v tom, že oznámení a předvolání ze dne 4. 5. 2016 se týká jiného jednání, než které popsala paní K. na policii dne 21. 3. 2016, soud uvádí, že přestupkové řízení bylo zahájeno doručením oznámení ze dne 4. 5. 2016 č. j. R501/2016/OOS/DYT, ve kterém byl skutek, kterým se měl žalobce dopustit přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, vymezen následovně: „... dne 20. 03. 2016 v době kolem 18:00 hodin v P. před domem fyzicky napadl Mgr. M. K. a to tak, že do ní silou oběma rukama strčil, a to do místa v oblasti ramen, načež napadená začala padat na roh zábradlí.“ Tímto způsobem bylo jednání žalobce definováno po celou dobu řízení o přestupku. Předmět řízení byl vymezen jednoznačným způsobem, v průběhu řízení byl pouze upřesněn co do místa spáchání přestupku (v oznámení o zahájení řízení se uvádí, že k napadení došlo „před domem“, v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se hovoří o tom, že k němu došlo „v prostoru mezi otevřeným pravým křídlem a pevným rámem hlavních vchodových dveří domu“), správní orgány tak postupovaly v souladu s právními předpisy i s judikaturou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009-541). Soud dodává, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení z moci úřední dle ust. § 46 odst. 1 správního řádu, nebyl vázán oznámením učiněným na policii paní K. dne 21. 3. 2016 ani oznámením přestupku zaslaným mu Policií České republiky, Obvodním ředitelstvím policie Praha IV, vnější službou, místním oddělením Strašnice dne 4. 4. 2016. Správní orgán prvního stupně při zahajování řízení o přestupku nevycházel pouze z tvrzení napadené a ze skutečností uvedených v oznámení přestupku ze dne 4. 4. 2016, před zahájením přestupkového řízení totiž předvolal k podání vysvětlení svědkyni (záznam ze dne 2. 5. 2016), na základě informací vzešlých především z daného vysvětlení vymezil předmět přestupkového řízení, kterým bylo nejen výše popsané jednání žalobce, ale též podání nepravdivého oznámení paní K. Městský soud v Praze považuje za zřejmé, že správní orgány prohlášením paní K. o charakteru napadení nepřisvědčily, při svém rozhodování vzaly v potaz též vyjádření žalobce a především výpověď svědkyně. Na základě učiněných zjištění dospěly k závěrům, které byly popsány v jejich rozhodnutích. Danou námitku žalobce tak soud nepovažuje za důvodnou.
15. Městský soud v Praze dále uvádí, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, správní orgány shromáždily dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, podklady hodnotily v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu). Ve svých rozhodnutích se vypořádaly s námitkami žalobce, své závěry dostatečně odůvodnily, uvedly, proč tu kterou verzi skutkového děje hodnotily jako věrohodnou a proč jiným verzím neuvěřily. Soud poukazuje např. na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl: „Správní orgán naznal správně, že ve světle této skutečnosti (pozn. soudu – dlouholeté spory mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou ohledně styku s jejich společnou dcerou) *panují odůvodněné pochybnosti o tom, že úkony obviněné a obviněného nejsou činěny jen se snahou o vyřešení incidentu samotného, ale mohou se v nich z velké části promítat i partikulární zájmy obviněné a obviněného ve vzájemném sporu o úpravě*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

styku rodiče s dítětem. Za takové situace není možno bez dalších důkazů přisoudit vyjádření obviněné a obviněného plnou věrohodnost a odvolací orgán se ztotožňuje s postupem správního orgánu, který k vyjádřením obviněné a obviněného přistupoval nanejvýš obezřetně, aniž by bez dalších důkazů upřednostnil jednu výpověď před druhou. Stěžejním důkazem tak byla výpověď svědkyně, která opakovaně a konzistentně vypověděla, že obviněnou a obviněného zastihla v prostoru vstupních dveří domu v hádce, při které obviněný oběma rukama strčil do obviněné v úrovni ramen tak, že začala padat na schody vedoucí do sklepa domu.“ Soud dále uvádí, že správní orgán prvního stupně nevycházel jen z výpovědi svědkyně, ale dne 29. 6. 2016 provedl místní šetření, aby ověřil, zda je možné, aby v prostoru dveří mohlo dojít k popisovanému incidentu, a shledal, že se tak mohlo stát. Dále přihlédl k lékařské zprávě ze dne 21. 3. 2016 MUDr. G. S., která nesvědčila o pravdivosti verze paní K., zachycovala spíše její subjektivní tvrzení o citlivosti jařmového oblouku vpravo, případných poranění v jiných částech těla napadené se lékařská zpráva netýkala.

16. K pojmu „hrubé jednání“ Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017 č. j. 2 As 29/2017-28, ve kterém se uvádí: „Předmětem přezkumu je jednání stěžovatele, které mělo naplňovat znaky přestupku hrubého jednání dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Hrubé jednání je takové jednání, které „narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009 - 64).“ Zdejší soud je toho názoru, že jednání žalobce nepochybně překročilo rámec pouhé nevhodnosti, fyzické napadení druhé osoby, v důsledku kterého mohlo dojít k jejímu poranění, nelze považovat pouze za nevhodné.
17. Je nesporné, že dne 20. 3. 2016 kolem 18. hodiny došlo v P. v prostoru mezi otevřeným pravým křídlem a pevným rámem hlavních vchodových dveří domu k hádce mezi bývalými manžely, která vyústila ve fyzické napadení paní K. Skutečnost, že ke konfliktu došlo, dle názoru soudu nepopřel ani sám žalobce, v průběhu přestupkového řízení opakovaně uznal, že dostal vztek a proti své bývalé manželce razantně otevřel dveře. Soud také poznamenává, že to byl žalobce, kdo předmětný konflikt oznámil na policii jako první – součástí správního spisu je též úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha venkov – JIH, obvodního oddělení Říčany o podání vysvětlení žalobce ze dne 20. 3. 2016 č. j. KRPS-100248-1/ČJ-2016-011416. Městský soud v Praze má tedy za prokázané, že žalobce úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním.
18. Soud nesouhlasí ani s tvrzeními žalobce, že jednotlivé výpovědi svědkyně obsahovaly rozpory. Městský soud v Praze neshledal ve výpovědi svědkyně při ústním jednání dne 25. 5. 2016 a ve vysvětlení podaném dne 2. 5. 2016 rozdíly, které by snižovaly její důvěryhodnost. Její sdělení byla pokaždé stejná – k domu přijela autem, měla s sebou svého psa, slyšela hádku, poté, co se její pes rozeběhl směrem ke vchodu, musela se k němu také přiblížit, následně uviděla, jak žalobce, který k ní stál zády, oběma rukama strčil paní K. do oblasti ramen, muže okřikla, a když viděla, že konflikt nepokračuje, odešla. Také uvedla, že neviděla, že by žalobce udeřil paní K. pěstí do obličeje, nepotvrdila tak výpověď napadené. Svědkyně sice jednou konstatovala, že incident sledovala ze vzdálenosti 5 m, jindy sdělila, že byla od hádky a následného fyzického napadení vzdálena 3 metry, nejedná se však o podstatnou okolnost, která by mohla ovlivnit věrohodnost svědkyně. S ohledem na konzistentnost a detailnost výpovědi svědkyně je soud toho názoru, že je bez debat, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

skutečně nacházela na místě konfliktu. Jak již bylo uvedeno, žalobce stál ke svědkyni zády, nemusel si jí tedy všimnout. Soud zároveň souhlasí s žalovaným (str. 9 napadeného rozhodnutí) v tom, že svědkyně byla schopná rozpoznat, zda došlo k napadení ranou pěstí nebo strčením oběma rukama do oblasti ramen, a to ačkoli stál žalobce ke svědkyni zády.

19. Pokud jde o vztah paní K. a svědkyně, soud má za to, že s danou námitkou se správní orgány řádně vypořádaly ve svých rozhodnutích, např. správní orgán prvního stupně na str. 6 svého rozhodnutí uvedl: *„Obviněný dále namítal angažovanost svědkyně ve vztahu k obviněné, správní orgán poukazuje na shora již uvedené, a sice že svědkyně nepotvrdila výpověď obviněné, naopak její výpověď vyvrátila, tudíž svojí výpovědí nenadržovala ani jednomu z účastníků. M. Š. byla poučena jako svědkyně s povinností vypovídat pravdu. Svědkyně zároveň není žádným způsobem zainteresovaná ve věci týkající se sporu o péči o dítě na rozdíl od obou účastníků. Z uvedeného je zřejmé, že sama svědkyně neměla žádný zájem na výsledku tohoto řízení. Navíc z výpovědi svědkyně nebyly zjištěny skutečnosti, že by byla k obviněné v takovém poměru, pro který by nemohla k věci objektivně vypovídat. Sama skutečnost, že se obviněná se svědkyní vidávají z důvodu společného bydliště, nemůže založit nevěrohodnost její výpovědi.“* S citovaným se Městský soud v Praze ztotožňuje, v průběhu správního řízení nevznikly pochybnosti ohledně nezájatosti svědkyně, která ve své výpovědi nestranila ani jednomu z bývalých manželů, nevypovídala v duchu toho, co tvrdila paní K. Při podání vysvětlení dne 2. 5. 2016 i při výpovědi v rámci ústního jednání dne 25. 5. 2016 popsala konflikt obdobným způsobem. Ani soud nemá důvod pochybovat o tom, že svědkyně neměla zájem na výsledku řízení, ani o její důvěryhodnosti. Městský soud v Praze dále odmítá námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně pochybil, když svědkyni předvolal k podání vysvětlení na den 2. 5. 2016, soud poukazuje především na to, že přestupek byl správnímu orgánu prvního stupně oznámen příslušným policejním orgánem dne 4. 4. 2016, svědkyně byla k podání vysvětlení předvolána necelý měsíc poté. Ve správním spise se nadto nachází úřední záznam ze dne 23. 3. 2016 č. j. KRPA-111033-5/PŘ-2016-001420 (paní K. totiž paní Š. označila jako svědkyni již při podání vysvětlení dne 21. 3. 2016, jak vyplývá z úředního záznamu z tohoto dne č. j. KRPA-111033-1/PŘ-2016-001420) vypovídající o tom, že svědkyně byla telefonicky kontaktována již policií, k věci uvedla to samé jako později při podání vysvětlení a při ústním jednání.
20. Pokud jde o námitky žalobce týkající se obtížné manipulace s vchodovými dveřmi ve vztahu k tomu, kdo a jakým způsobem je držel, Městský soud v Praze připomíná, že dle protokolu o ohledání na místě ze dne 29. 6. 2016 mohlo v prostoru u vchodových dveří dojít ke strkání mezi dvěma osobami. Jak již bylo uvedeno, bylo prokázáno, že dne 20. 3. 2016 došlo ke konfliktu mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou, uvedení se nejprve hádali, poté došlo k fyzickému napadení paní K. Soud opakuje, že žalobce sám v průběhu řízení uznával, že dostal vztek a razantně otevřel dveře proti paní K. Otázku, kdo držel dveře a jakým způsobem, tak zdejší soud nepovažuje za zásadní pro posouzení dané věci, podstatné je, že bylo prokázáno, že ze strany žalobce došlo k hrubému jednání. Soud tak nemá důvodné pochybnosti o tom, že žalobce úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým způsobem, tedy že se dopustil přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.
21. V části žaloby se žalobce vyjadřoval k tomu, že paní K. neudeřil pěstí do obličeje, v této souvislosti Městský soud v Praze zdůrazňuje, že z ničeho takového nebyl žalobce správními orgány viněn. Ačkoli bylo řízení proti paní K. pro přestupek podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích spočívající v nepravdivém oznámení přestupku žalobce zastaveno,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalovaný uznal, že paní K. jednání žalobce zveličila tak, aby vypadalo závažněji, než jak tomu bylo ve skutečnosti. Na druhou stranu nemohl žalovaný odhlédnout od toho, že k incidentu došlo, paní K. byla prokazatelně žalobcem dne 20. 3. 2016 kolem 18 hod. fyzicky napadena, podstata jejího oznámení se tedy potvrdila, jak žalovaný uvedl „pro pravdivé jádro jejího oznámení nemohlo její jednání znaky výše uvedené skutkové podstaty zcela naplnit“, což bylo důvodem pro zastavení řízení (výrok I. napadeného rozhodnutí). Soud dodává, že skutečnost, že paní K. nikdy nevypověděla, že by její napadení mělo spočívat v tom, že do ní žalobce strčil oběma rukama do oblasti ramen, není v dané věci rozhodná, jednání žalobce vyplynulo z jiných podkladů pro vydání rozhodnutí, zejména z výpovědi svědkyně, a nejsou dány důvodné pochybnosti o tom, že se žalobce dopustil přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tím, že dne 20. 3. 2016 kolem 18 hod. v P. v prostoru mezi otevřeným pravým křídlem a pevným rámem hlavních vchodových dveří domu fyzicky napadl Mgr. M. K. tak, že do ní silou oběma rukama strčil, a to do místa v oblasti ramen, načež napadená začala padat na roh zábradlí.

22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
24. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nebyl podán návrh na přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 21. listopadu 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.